

אבא נולד בשם יוחנן, ב-1933 בדויסבורג שבגרמניה. אביו אמיל היה מורה בבית ספר וחזן בבית הכנסת, ואימו חווה היתה מורה לכלכלת בית, ואחר כך התפנתה לטיפול בילדיה יוחנן ואחותו מרטי, שנולדה ארבע שנים אחריו.

בילדותו המוקדמת אבא היה מוקף בדודים וסבים, וביניהם סבא מנס נוימרק שהיה רב הקהילה היהודית בעיר. הוא גדל בבית עם רוח ליברלית והמשפחה היתה פעילה בקהילה. זו היתה משפחה אוהבת וקרובה שהמעשה החינוכי היה כנר לרגליה.

ליל הבדולח שהתרחש בנובמבר 1938, היה אירוע קשה שהסיט את המשפחה ממסלולה. בית הספר ובית הכנסת הועלו בלהבות וסבי נאסר ע"י הנאצים ונלקח למחנה המעצר דכאו. סבתי הביאה לשחרורו כשהשיגה אישורי הגירה לאנגליה ובאוגוסט 1939, ערב מלחמת העולם השנייה, המשפחה נמלטה חסרת כל משיני הנאצים, בהשאירם מאחור את הסבים ועוד בני משפחה שנספו בשואה. המעבר לאנגליה הביא קושי בהכרת הארץ, השפה ומציאת עבודה. בתחילה אבא לא הצליח לדבר את השפה ולהבינה, והילדים האנגלים לא יכלו לבטא את שמו. כך הוא הפך מיוחנן לג'וני, האנגלית נטמעה בלשונו והוא לא שב לדבר גרמנית עד שהיה סבא בעצמו. לימים למד תואר ראשון בשפה האנגלית ויותר מאוחר יהפוך למורה לאנגלית. בעת המלחמה המהגרים נשלחו ע"י האנגלים להסגר צבאי באי מן (Isle of man) כיוון שהיו אזרחים גרמניים ובאו מארץ אויב. שם דאגו להגנתם וכלכלתם, אך את סבי שלחו למאסר באוסטרליה, ואבי נשאר עם אימו ואחותו באי. לאחר שנתיים המשפחה התאחדה, השתקעה בלונדון ותנאי החיים השתפרו. אבי שגדל לנער, הצטרף לתנועת הנוער "הבונים" ובמקהלת התנועה הכיר את אימי שולמית. שירתם המשותפת נמשכה עד סוף חייו, ואף פרוחה בין שורות מקהלת הגליל העליון שם ישירו לאחר שילדיהם יגדלו.

לאחר שלמד באוניברסיטה ושרת בצבא, הוא ואימי התחתנו. רפי בנם הבכור נולד, וכמה חודשים מאוחר יותר הם עלו לארץ עם חבריהם לגרעין, הישר לכפר הנשיא. בתחילה עבד בענפי חקלאות שונים ואז נשלח ללימודי הוראה בבית ברל ובאותה תקופה נולד עופר בנו השני. אגב, מי שהמליצה לשלוח אותו ללימודים וחנכה אותו בתחילת דרכו היתה שושנה אדלשטיין, שאיתה הוא חולק כיום נינים משותפים. בסיום לימודיו חינך את כיתות סנונית ואחר כך דרור בבית הספר המקומי. ב-1963 הוא הקים את משק הילדים (לא היכן שהוא נמצא היום), כדי שלדבריו הילדים יוכלו להתנסות בגידולי צמחים ובעלי חיים. עוד חותם שהוא השאיר בבית הספר הוא הלחנת המנון בית הספר שכתבה שלומית עדר ליפשיץ כשהיתה ילדה. מוזמנים לשיר: בכפר הנשיא יש בית ספר בית ספר בכפר הנשיא... אחר כך כששלומית תהיה בוגרת היא תהיה רכזת משק הילדים שאותו הקים אבי. בשנים שיבואו נולדנו שתי בנותיו אביגיל ואני.

ב-1972 הוא נקרא לצו התנועה ונשלח יחד עם משפחתנו לרכז את ההדרכה בתנועת הבונים באנגליה. בתום השליחות עם שובנו לארץ הוא עבר ללמד בתיכון האזורי בכפר בלום, היה מחנך, רכז שכבה והתמקד בהוראת אנגלית.

בהמשך הוא בנה תפקיד חדש של מנהל פדגוגי בו ריכז תכניות לימודים וחנך מורים. אבא מעולם לא לימד אותנו – את ילדיו, אך היה מורה שלנו במובן העמוק של המילה בכך שהניח לפנינו דרך חיים. במהלך קריירת החינוך וההוראה פרש לשנתיים בהם היה מזכיר הקיבוץ והיה מעורב בחיבור תנועות הקיבוץ המאוחד והאיחוד לתנועה החדשה התק"מ. כשביקש לפרוש מההוראה מצא כיוון ישן-חדש להתפתחות בנגריית הקיבוץ, שם עבד עד שנפגע בתאונת דרכים וכושרו ירד. ממש כמו אביו לפניו, פנה מעבודת החינוך לעמל הכפיים בעבודת העץ.

המוזיקה היתה עמוד תווך בחייו, מראשית ילדותו כששמע את אביו מחזן בבית הכנסת, כשמצא בעצמו אקורדים בגיטרה וסולמות במפוחית. היתה לו שמיעה מוזיקלית מצוינת והבנה עמוקה שלה. כל יצירה ששמע ממוצרט ועד סשה

ארגוב, היה מלווה בשירה הרמונית משלימה. בחגי הקיבוץ היה מלווה את השירה בגיטרה, בשיעורי אנגלית לימד את הביטלס וכשניקה את הבית שמע פיטר פול אנד מרי. ברגעי המשבר בחייו כשעופר בנו נפטר וכשנפגע בראשו בתאונת דרכים, היתה זו המקהלה שחיברה אותו לחיים.

אבא שלנו, חיית חיים מלאים בעשייה והתפתחות. לימדת אותנו ללמוד, לעבוד, להאמין בעצמנו, להיות קשובים ופתוחים לאחר, לתת ולשאוף לטוב. זכית לראות את ילדיך פורחים ומקימים משפחות ולהנות מקרבתם. אמא ואתה עשיתם הכל ביחד מעל 70 שנה בנאמנות, אהבה ואכפתיות מופתית. השנים האחרונות לא היו קלות עבורך, אבל זכינו בהם לרגעי קירבה וחסד איתך ונזכור אותך במלוא הדרך. כעת אתה יכול לנוח על משכבך בשלום.

אנחנו אוהבים אותך כל כך ומאושרים שזכינו באבא הנפלא ביותר בעולם.

